அன்பே சிவம் !

ப்ரக்ருன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	அன்பே சிவம்
தொகுப்பு	:	ப்ரக்ஞன் [prajnan]
மொழி	:	தமிழ்
வகை	:	தன்னாட்டம்
முதல் பதிப்பு	:	2021
நூலின் அளவு	:	டெம்மி
பக்கங்கள்	:	12
தாள்	:	A5 (5.83" X 8.27")
எழுத்து அளவு	:	12 புள்ளிகள்
உரிமை	:	அனைவருக்கும்
கட்டமைப்பு	:	சாதா பைண்டு அட்டை
கணினி அச்சு	:	ஓம் கிராபிக்ஸ்
விலை	:	அக விழிப்பு

அன்பே

சிவம்!

ப்ருக்ஞன்

அன்பே சிவம்

சிவம் என்னும் சொல்லுக்கு **“நன்மை”** என்று பொருள்..!

எங்கும் நன்மை! எதிலும் நன்மை! உள்ளது.

அதையே எங்கும் சிவம்…! எதிலும் சிவம்…! என்கிறார்கள்..! ஆக, அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்பு செலுத்துவதே சிவமயமாதல் எனலாம்.

அதனால்தான் பேச்சு வழக்கில் நன்மை உண்டாகட்டும் என… சிவ சிவா என அழைக்கிறார்கள்.

சிவம் என்பதில், **சி–**சிகாரம் + **வ–**வகாரம் + **ம்–**மகாரம் என்ற மூன்று எழுத்துக்களில் **சிகாரம்** என்றால் – அறிவு என்றும், **வகாரம்** என்றால் – மனது என்றும்**, மகாரம்** என்றால் – ஆற்றல் அல்லது மாயை என்றும் பொருள்படும்.

அதில், முதல் எழுத்தாகிய **‘சி’** என்ற அறிவை கொண்டு, **‘வ’** என்ற மனதில் குடிகொண்டுள்ள **‘ம்’** என்ற மாயையை அறிவதையே **சிவ மயமாதல்** என்கிறார்கள்.

இதைத்தான் நம் மணிவாசகப் பெருமான் கண் இமைக்கும் பொழுது கூட, இறைவன் நம் உயிரை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்றான் என்பதனை, **“இமைப் பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்”** என்பார்.

அதாவது, இறைவன் எப்போதும் உயிரில், நம் உணர்வில் இருக்கிறான் என்பதனைப் பலரும் உணருவதில்லை!

நாம் உய்வதற்காகவே இறைவன் நம் அழியக்கூடிய உடலில், என்றும் அழியாத உயிராய் இருக்கின்றான் என்ற இறைக் கொள்கையை விளக்குகின்ற சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

பொதுவாக, மனித மனதைப் பிணித்துள்ள அறியாமையை நீக்கி, மனதை மேல் நிலைக்குக் கொண்டுச் செல்லவே, அழுக்கு நிறைந்த புழுக்கள் நெளியும் நம் உடலில் பெருமான் பரிவோடு உயிராக தங்கி இருந்து அருள் செய்கின்றான் என்றும் அவைகள் குறிப்பிடுகின்றன.

இவ்வாறு நம் உடலில் தங்கி இருந்து நம் உடலை இயக்கும் இறைவன் எவ்வடிவில் அழியாத உயிரிலும். அழியக்கூடிய உடலிலும் இருக்கிறான் என்பதனை உணர்த்தவே, **“உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா”** என்று மணிவாசகப்பெருமான் தமது திருவாசகத்தில் சிவபுராணத்தில் தெளிவுப்படுத்துகிறார்.

ஓங்காரமாய், உண்மைப் பொருளாய் இருக்கின்ற இறைவன், நாம் மேல்நிலையை அடைய நம் உள்ளத்தில் **ஓங்கார வடிவாய்** இருக்கிறான் என்று மணிவாசகர் குறிப்பிடுகிறார்.

உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நிற்றல் என்பது, இறைவன் ஒலி வடிவாகவும் ஒளி வடிவாகவும் நிற்றல் என்பதனைக் குறிப்பிடுவர். இதனையே நாத, விந்து வடிவம் என்று வடமொழியில் சுட்டுவர்.

இதனைத்தான் அருணகிரிநாதர் ‘நாத - விந்து கலாதி நமோ, நமோ’ என்கிறார். அதாவது, இறைவனின் மேலான நிலைகளை ஒலி, ஒளி வடிவம் என்று குறிப்பிடுவர்.

மேலான ஒலியைச் **சிவம்** அல்லது அறிவு என்றும், ஒளியை அச்சிவத்தின் ஆற்றலாகிய **சத்தி** அல்லது மனம்

என்றும் குறிப்பிடுவர். இதனை வரி வடிவில் **அகரம்** எனவும், **உகரம்** எனவும் குறிப்பிடுவர்.

இதனையே தமிழ் எண்கள் அடிப்படையில், "எட்டும் இரண்டும் அறியாத என்னை, எட்டும் இரண்டும் அறிவித்தான் என் நந்தி" என்கிறார் திருமூலர்.

தமிழ் எண்களில் **அகரம்** (8) எட்டையும், **உகரம்** (2) இரண்டையும் குறிக்கும்.

அ+உ+ம் என்பதன் கூட்டே **ஓங்காரம்**.

அகரம் சிவத்தையும், உகரம் சிவத்தின் ஆற்றலாகிய சத்தியையும், மகரம் சிவ – சக்தி சொரூபமாகிய இந்த மாயா பிரபஞ்சத்தையும் குறித்து நிற்கின்றது என்பர்.

இதனையே திருமந்திரத்தில்,

ஓரெழுத் தாலே உலகெங்கும் தானாகி
ஈரெழுத் தாலே இசைந்து அங்கு இருவராய்
மூவெழுத் தாலே முளைக்கின்ற சோதியை
மாவெழுத் தாலே மயக்கமே உற்றதே.

என்று திருமூலர் கூறுகிறார்.

இதனால் இறைவன் நம் உயிரில் **ஒலிப் பொருளாயும், ஒளிப் பொருளாயும்** இருந்துக் கொண்டு, இந்த அழியக்கூடிய, உடலில் அதை இயக்குவிப்பதற்கும் துணையாய் உள்ள மாயைப் பொருளாயும் நம் உயிரில் கலந்து நிற்கின்றான் என்பதனை மணிவாசகப் பெருமான் உணர்த்துகின்றார்.

இறைவன் நம் உயிரில் சிவமாகவும், சத்தியாகவும், மாயைப் பொருளாகவும் இருந்து நம் உட்கருவிகளான **மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம்** எனப்படும் மனவெழுச்சி ஆகியவற்றை இயக்குகின்றான் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இறைவன் நம் உட்கருவிகளை **ஓங்கார வடிவில்** நின்று இயக்குவதனால்தான் நாம் அறியாமை நீங்கி, உண்மை அறிவு அல்லது **மெய்யுணர்வு** பெறுகிறோம் என்று மணிவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுகிறார்.

இறைவனே உயிரில் ஓங்காரமாய் நின்று இறைவ**[தன்]னை**ப்பற்றிய தெளிவினையும், உயிரினைப் பற்றிய உண்மையையும், இந்த உலகினைப் பற்றிய அறிவினையும் அளித்து உண்மை அறிவு அல்லது **மெய்யறிவினை** அளிக்கிறான் என்று மணிவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுகிறார்.

ஓங்காரமாய் உயிரில் கலந்து இருக்கின்ற இறைவனை அறிதற்கும், உணர்தற்கும் மேற்கொள்கிற முயற்சிகளே **உள்நோக்குதல்** எனும் மனதை அறியும் முயற்சியாகும்.

இந்த முயற்சியைத்தான் வள்ளுவப்பெருந்தகை 'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் – நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்' என்கிறார்.

இம்முயற்சிக்குத் துணை நிற்பதே **யோகம்** என்பதாகும். யோகம் என்றால் **'இணைதல்'** என்ற பொருளில், அறியாமைக் கொண்ட மனம், அந்த அறிவாகிய இறைவனை அறிந்து, அவனுடன் இரண்டறக் கலத்தல் என்று கூறப்படுகிறது.

இங்கு **நமசிவய** என்ற திருவைந்து எழுத்தின் சுருங்கிய வடிவாக **ஓங்காரம்** இருக்கிறது.

திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தில் **சிகாரம்** சிவத்தையும், **வகாரம்** ஆற்றலாகிய சத்தியையும், **யகாரம்** யாக்கை எனும் மாயையிலான உடம்பையும் குறிக்கும்.

அதாவது, **சிவய** என்ற மந்திரத்தின் மறுவடிவே சிவத்தையும், சத்தியையும், மாயையையும் குறிக்கும் **ஓங்காரம்** எனப்படுகிறது.

இதனாலேயே, திருமுறைகளில் ஓங்காரம் இன்றியே திருவைந்தெழுத்து மந்திரம் ஆகிய **நமசிவய** என்று ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷ்ரமும், **சிவயநம** என்று நுண் வடிவில் சூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷ்ரமும் குறிக்கப்படுகிறது.

திருவைந்தெழுத்தின் சுருங்கிய வடிவமே, **ஓங்காரம்** என்பதனைத் திருமூலரின் திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது.

ஓங்காரத்தினை **அஜபா மந்திரம்** என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நாம் சுவாசிக்கும் போது இயல்பாகச் செயல்படுகின்ற மந்திரம் **ஓங்காரம்** அல்லது **அஜபா மந்திரம்** (ஸோஹம்) என்கிறார் திருமூலர்.

நாம் காற்றை உள் இழுக்கும் போது வாயைத் திறந்து “அ” என்று (அங்காத்து) இழுத்து **‘ஸ’** என்றும், காற்றை வெளியே விடும் போது **“உம்”** என்றும், அதாவது **‘ஹம்’** என்றும் விடுகின்றோம். அதனால், இயல்பாகவே ஓங்கார மந்திரம் கூறுதல் மூச்சில் நடைபெறுகிறது என்பதினால், **“அஜபா ஜெபம்”** என்பதை ஜெபிக்காத மந்திரம் என்றும் கூறுவர்.

அவ்வாறே, திருவைந்து எழுத்தின் சிறப்பினையும் திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

எனினும் திருவைந்து எழுத்தினைக் கணிக்கும் போது ஓங்காரத்தையும் முன் சேர்த்து, **“ஓம் நமசிவய”, “சிவயநம ஓம்”** என்று கூறும்முறை எப்படியோ வந்து விட்டது. அதனால், ஓங்காரம் மூல மந்திரம் என்றும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும், கடவுளர்களுக்கும் உரியது என்ற முறையில், எல்லாச் சூழலிலும் ஓதப்பெறுவது அந்தப்பரம்பொருளை எண்ணுவதாய் அமைகிறது. ஆக, பக்தியின் மையக்கருத்து கடவுளை அடைவது இல்லை! **அறிவது!** என்று கொள்க.

இதில், மனிதனாய் வாழும் காலத்தில் **உயர்வு, தாழ்வு,** என இருமைகளற்ற மனதினை அடைந்து, அதன் வழியாக சிவத்தை உணர்ந்து, இனி **இருப்பதெல்லாம் இறைவனே!** என எல்லாவற்றிலும் உயிராய், உணர்வாய் இருக்கின்ற இறைவனை நேசித்து, அன்பு செலுத்துவதே **“அன்பே சிவம்”** என்றும் கூறி வைத்தனர்.

அன்பே சிவம் !

பிரக்ருன்